

ditur, sed causatur, quando Missa existit. Unde non potest pro Missa praeterita stipendum accipi. Nec potest Missa applicari pro eo, qui primus est datus stipendum: quia pro fructu satisfactionis requiritur indigentia actualis, nec sic solutio pro pena jam non debita: & licet fructus impetratio possit esse pro beneficio, & auxilio futuro, non proinde potest Sacerdos hunc fructum applicare pro eo, qui primus stipendum dederit, quia fidèles presumuntur in gratia, adēque utcumque fructum percipere velle; supplicatio tamen sua conditione jam impleta valet.

241 Missa, si non applicetur, vel applicetur incapaci fructus, manet in thesauro Ecclesie, vel cedit ipsi Sacerdoti, vel illis, pro quibus tenetur specialiter offerre, quia ita implicitè intendisse censetur. Busemb.

242 Missa de festo duplice celebrata sive ex obligatione, sive ex devotione in Altari, perpetuo, aut ad tempus privilegatio pro defunctis, suffragatur animabus eorum, ac si esset de Requiem, juxta formam Privilegii, ex Decr. Clem. IX. die 23. Sept. 1669. & n. 244.

Q U A E R E S.

243 An die defunctorum posse Sacerdos applicare Missam pro particulari defuncto?

A Firmat Tamb. in Memb. celebr. Miss. lib. 3. cap. 3. S. 1. num. 9. quia onus non est imponendum, nisi clare de eo constet. Concedit tamen quod possit applicare pro omnibus, sed ad id non teneri.

Negant Fraxinellus, & Gavantus ex consuetudine universali Sacerdotum applicantium eo die pro omnibus, particularibus obligatiōibus postpositis, innixa intentioni Ecclesie, quae eo die prescribit in Missa orationem generalē; quae consuetudo & intentio est communiter recepta tamquam obligatoria, & praevaleat intentioni particulari testatoris.

Ratio, quae me moverit, est, quia si talis consuetudo, & intentio Ecclesie non esset obligatoria, Sacerdos eo die acceptans stipendum manuale à petente Missam pro particulari defuncto, non posset ex sua libertate applicare pro omnibus, sed peccaret mortaliter sic applicando; quod opinio opposita non concedat, cum dicat, Sacerdotem non obligari, sed posse applicari pro omnibus: particularibus obligationibus postpositis. Seque-

la probatur, quia non posset excusari ex praesumpta mente petentis, sicut excusatur Capellanus ex praesumpta mente fundatoris; nam qui dedit stipendum manuale, expresse pergit Missam pro particulari defuncto, ut sup-

ponitur: ac proinde si eo die non esset prohibita, sed permitta applicatio pro particulaři defuncto, non satisfaceret applicando pro omnibus, sicut non satisfacit suā obligationi Sacerdos si die semiduplici, quo est permitta Missa de Requiem, dicat Missam de festo exposcenti Missam de Requiem.

Dici ergo debet, quod in tantum satisfaçiat, applicando Missam pro omnibus, in quantum eo die habetur præceptum in ipsa consuetudine & intentione Ecclesie fundatum, prohibens applicationem pro uno, & obligans ad applicandum pro omnibus, quodque prævalet intentioni particulari petentis pro uno.

Sicut pari ratione obligatus ad dicendum Missam de Requiem, satisfacit in festo duplice, dicendo Missam de festo, quia adest præceptum Alexandri VII. prohibens die duplice Missam de Requiem, & obligans ad satisfaçendum eo die per Missam de Festo; quod non esset verum, si die duplice esset permisus, & non prohibita Missa de Requiem.

Quae opinio est magis pia; non enim videatur denegandum hoc uno die anni cunctis Animabus factum Convivium.

Caterini Innoc. XI. favere videtur opinio affirmativa.

Nam ad petitionem Regis Cath. pro Regnis eidem Regi Cath. subjectis, omnibus Christi fidelibus confessis, & sacra Eucharistia referatis, qui à primis Vesperis Commemoratiois omnium Defunctorum usque ad occasum solis diei sequentis, propriam Parochialem Ecclesiam visitaverint, ibique, ut moris est, oraverint, concessit perpetuo Indulgenciam plenaria, & remissionem omnium peccatorum, quam indulgentiam applicare possint pro defunctis per modum suffragii.

Item idem Innoc. XI. concessit omnibus Sacerdotibus, tam secularibus, quam Regularibus cuiuscumque Ordinis, &c. eodem die Commemorationis, ut supra, in quocumque Altari celebrantibus, liberationem animarum, pro qua sacrificium offerrent, ac si in Altari privilegiato celebrassent. Et hoc ex Diplomate Apost. die 30. Septembr. 1679. executoriato in hoc Regno, die 26. Octobris ejusdem anni.

Ubi Pontifex supponit, Missam applicari posse pro particulari defuncto. Sequitur probatur, quia non posset excusari ex praesumpta mente petentis, sicut excusatur Capellanus ex praesumpta mente fundatoris; nam qui dedit stipendum manuale, expresse pergit Missam pro particulari defuncto, ut sup-

ponitur: ac perinde si celebrata

DE QUALITATE MISSÆ.

244 In festis duplicibus, & diebus Dominicis non possunt celebrari Missæ private de Requiem, & Sacerdos obligatus ad dicendam Missam de Requiem, occurrente festo duplice, aut Dominico, non debet Missam differre, ne sic differat animæ suffragium; sed dicere debet die festo, applicando sacrificium animæ, ex Decr. præceptivo Alex. VII. die 5. Augusti 1662. Ratio ex Scoto quolib. 20. S. De tertio. S. est, quia Sacerdos non obligatur ad inconveniens; sed ejus obligatio debet intelligi secundum rationabilem consuetudinem Ecclesiarum, & secundum Rubricas generales: Non prohibentur autem Missæ solemnies aut anniversaria de Requiem cum cantu, etiam si dies anniversaria incidat in festum ritus duplices majoris, ex Decr. Alexandr. VII. 22. Jan. 1667. & Clem. IX. cit. ut sequitur.

CLEMENS PAPA NONUS.

Cum Felicis Record. Alex. Papa VII. prædecessor noster dubia in diversis mundi partibus, occasione Decreti Congregationis tunc existentium S. R. E. Cardinalium Sacris Ritibus præpositorum, die 5. Augusti 1662. emanati, & ab ipso Alexander Prædecessore approbati, de non celebrandi Missis defunctorum in festis ritus duplices, exorta dirimere cupiens, aliud ejusdem Congr. Decretum in una Novariensi die 22. Nov. 1664. editum aprobaverit, quo declaratum fuerit, Anniversaria, & Missas defunctorum cum cantu ex dispositione Testatorum quotannis recurrente ipsorum obitus die celebrandas, tametsi dies majoris incideret, non comprehendendi in dicto primo Decreto. Ac ulterius, quod Altaria privilegiata privilegio Apostolico pro animabus Fidelium defunctorum in perpetuum decorata, & in quibus proinde quotidie etiam in festis ritus duplices celebrandæ essent Missæ defunctorum ex obligatione, declaraverit per celebrationem Missarum de festo currenti injunctis obligationibus, & Indulgencias per ejusmodi privilegia Apostolica concessas, Animabus Fidelium defunctorum in Purgatorio existentibus suffragari, perinde ac si celebrata fuissent Missæ defunctorum ad formam dictorum privilegiorum, & alias prout in ejusdem Alex. Prædecessoris literis desuper in simili forma Brevis die 22. Januarii 1667.

expeditis, quarum tenore præsentibus pro plenè, & sufficienter expresso, & inserto, haberi volumus, uberiori continentur. Cùmque (sicut ad aures nostras pervenit) etiam dubitetur, utrum dictarum litterarum dispositio, quod Altaria pariter quidem privilegiata, sed non in perpetuum, nec pro omnibus hebdomadæ diebus, & ad quæ, Missæ non ex obligatione, sed ex sola fidelium devotione celebrantur, locum habeat: Hinc est, quod nos dubitationes hujusmodi ex injunctæ nobis cœlitus Pastoralis sollicitudinis munere discernere patiter, atque decidere cupientes, de Verberabilium Fratrum nostrorum ejusdem S. R. E. Cardinalium sacris Ritibus præpositorum, qui rem mature perpendunt, consilio, declarationem à memorato Alexander Prædecessore, sicut præmittitur, editam, ad Altaria, ut præfertur, non in perpetuum, sed ad septennium, seu aliud brevius, vel longius tempus, ac non omnibus, sed aliquo, vel aliquibus tantum hebdomadæ diebus nunc, & in futurum quandcumque privilegiata; auctoritate Apostolica tenore præsentium extendimus.

Et proinde, ut Missæ, quæ ibidem de festo currenti, in qua Missæ defunctorum celebrari non possent, sive ex obligatione, si ex sola fidelium devotione celebrabuntur, suffragentur, ita ut animæ Christi Fidelium, pro quibus celebrata fuerint, indulgentias per Privilegia hujusmodi consequantur in omnibus & per omnia, proinde ac si Missæ defunctorum ad formam eorumdem Privilegiorum celebratae fuissent, auctoritate, & tenore predictis concedimus, & indulgemus. Decernentes easdem præsentes litteras semper firmas, validas, & efficaces existere, & fore, suofacientes, que plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere, ac illis, ad quos spectat, & pro tempore spectabit, in omnibus, & per omnia plenissimè suffragari, & ab eis respectivè inviolabiliter observari, &c. Datum Romæ die 23. Septembris 1669.

Ex eo fit, quod in promissione etiam iurata, qua Sacerdos se obligat offertenti stipendum ad dicendas Missas votivas, aut de Requiem, includatur tacita conditio: Salvo ritu, & Rubricis.

245 Sacerdos Ritus non Romani, si transfeat per territorium, seu locum Ritus Romanus, potest, tam quoad Missam, quam quoad Officium, ei se conformare: quia potest peregrinus se accommodare legibus, & consue-

R. 4 tu-

tudinibus loci; ad id tamen non tenetur, quia potest sui loci consuetudines sequi.

Idem dicitur de Sacerdote Ritus Romani, si transeat per territorium Ritus non Romani. Qui tamen, si in eo loco sit Ecclesia Ritus Romani, & in ea celebret, debet celebrare cum Missali Romano, quia est membrum talis Ritus.

Si vero Sacerdos transeat per territorium Ritus Romani, aut ibi commoretur, tunc si reperiatur in Ecclesia non Ritus Romani, v. gr. in Ecclesia Carmelitana, & ibi non sit Missale Romanum, si aliqua necessitas non urgeat, debet a celebrando abstinere. Si autem id advertat post Missam inceptam, tunc ad vitandum adstantium admirationem expedit, ut prosequatur cum Missali non Romano. Tamb. l. 2. c. 5. §. 2. a. n. 14. in Meth. celebr. Miss.

QUÆRES I.

246 An obligatus celebrare Missas D. Gregorii possit, occurrente festo duplice, ne illas interrumpat, dicere Missam de Requiem?

Sciendum est, D. Greg. l. 4. Dial. c. 55. praesepisse Abbati Pretoio, ut pro quadam defuncto Monacho curaret celebrari Missas triginta, ut sequitur. Vade ab hodierna die diebus tricincta continuis, offerre pro co-sacrificio: stude, ut nullus omnino pratermittatur dies, quo pro absolutione illius, hostia salutaris non offeratur. Hinc fideles solent pro suis defunctis omnes Missas curare. Quo præmisso.

Resp. non posse dicere Missam de Requiem: satisfacere tamen celebrando, & applicando Missam currentem pro defuncto. Rodr. tom. 2. quæst. 43. art. 10. Probatur r. ex Decr. adductis Alex. VII. & Clem. IX. 2. Ex verbis D. Greg. quibus præcipit, ut offeratur pro defuncto sacrificium, minimè ut dicatur Missa de Requiem. Tamb. cit. l. 2. c. 6. §. 7. qui advertit has Missas non esse prohibitas, sed solum quasdam alias pro vivis, & defunctis, quæ falsò Divo Greg. imputantur.

Ex eisdem verbis liquet non requiri, quod dicantur omnes 30. Missæ per eundem Sacerdotem, quia non dixit: Vade offerre per te.

Item per triduum majoris hebdomadæ non discontinuantur hujusmodi Missæ; quia ex pia consuetudine Ecclesie, tres illi dies non sunt dies Missarum. Inde Rodr. cit. addit, hujusmodi continuationem non adeò obligare, quin ob decentiam, honestatem, & reverentiam Sacramenti, aliquando prætermitti possit.

QUÆRES II.

247 Quando licet dici possit Missa votiva?

R. Respondeo, prohibitum esse regulariter Missas votivas dicere, aut pro defunctis, in diebus Dominicis, festis duplicibus, & infra octavas privilegiatas Epiphania, Paschatis, Pentecostes, Corporis Christi, feria quartæ Cinerum, in Majori Hebdomada, & in vigiliis Natalis Domini, ac Pentecostes; in dico pro infra octavam Corporis Christi adest speciale Decr. S. C. R. 21. Junii 1670.

Dixi, regulariter, quia ob graves causas licet celebrare Missas votivas in diebus Dominicis, & festis duplicibus, exceptis festis majoribus Paschatis, Ascensionis, & similibus. Graves causæ sunt necessitas pluvia, belli, aere cūjuslibet mali communis, & qualibet necessitas bonum commune respiciens. Huc reducuntur expositio Sanctissimi, tam in diebus bacchanalium, quam in oratione 40. horarum, Salus Summi Pontificis, Episcopi, aut magni Principis periclitantis, Comitia Regularium, tam Generalia, quam Provincialia, & Gratiarum actiones pro gratia communis, quoniam spectant ad bonum commune; & sicut pro hujusmodi potest institui Processio, ita & Missa.

Qui caret Missa propria, non debet sacrificium omittere, sed potest recitate de communis, aut votivam.

QUÆRES III.

248 Sacerdos lucus non valet recitare Missas currentes: An possit in festis duplicibus, & Dominicis, inferiis, & octavis privilegiatis ex devotione dicere Missam de Requiem, aut votivam de Beata Virgine, quas faciliter recitare valet?

R. Esp. posse aliquando, puta quater, aut sexies in anno, præfertim in privata, seu remota Capella; minimè sèpè, sine speciali dispensatione à S. R. C. obtinenda. Idque ratione epikeja, quia, stante Sacerdotis impotencia, non potest de Santa Matris Ecclesie pietate præsumi, quodcumque velit tanto privilegio, & auxilio spirituali, quantum ex sacrificio Sacerdoti provenit, omnino spoliare.

Mihi favet Tamb. cit. §. 1. num. 12. qui ait se permisso Archiepiscopo Montis Regalis D. Joanni de Torrisiglio ob infirmitatem dñi pedibus stare non valenti, die Dominica Palmarum, & duobus aliis diebus in suo Oratorio privato dicere Missam votivam de Passione, quæ est brevior currente, in qua legitur Passio. Ejus ratio, quia devotio dat rationabilem causam, & Missa votiva de Passione congruit tempori.

QUÆRES

De Sacrificio Missæ. Cap. II.

633

QUÆRES IV.

249 An saltem id possit semper Sacerdos Ihesus pauper non habens unde vivere, nisi accipiat stipendia, & celebret?

R. Esp. necessitatem solum ei permettere posse, ut id faciat aliquando per alias vices, quam si ob meram devotionem, & consente ipso petente; minimè, ut id faciat semper, aut sèpè; necessitas enim, & pariter devotione solum dat causam petendi, & facilis obtinendi dispensationem; non dat autem libertatem Rubricas generales propria authoritate pervertendi, ut ex similibus constat.

QUÆRES V.

250 An peccet, qui sine causa in festis duplicibus Missam votivam, aut de Requiem recitat?

P. Port. v. Missa in addit. 7. & Suarez tenet nullum esse peccatum, r. quia alia est obligatio, quam habet Sacerdos ad se conformandum Rubricis in recitando Officio, ac in recitanda Missa.

Respondeo peccare; regulariter tamen id non esse mortale, saltem in Missis privatis, sed veniale. Tamb. cit. n. 6. Bonac. & alii. Non est mortale, quia in Rubricis id non exprimitur. Est veniale, quia turbationem, & inversionem boni ordinis causat, & loquendo de Missis de Requiem, Alex. VII. cit. n. 244. distinet præcipit dictam Rubricam servari, & transgressores tam secularis, & similibus, sunt directivæ sine opere peccati mortalis, quia à nullo jure præcipiuntur.

Dixi, regulariter, nam ex circumstantia gravi potest esse mortale; tale erit, si id fiat ex contemptu Rubricarum; ex animo inducendi novum Ritum; si fiat semper, tunc enim præsumetur contemptus, aut si in die Paschatis quis celebraret de Requiem; quod esset in injuriam solemnitatis.

Hinc die Paschatis, Natalis, & similis solemnitatis, cantari non potest Missa de Requiem, etiam præsente defuncto; immo officium sepulturae in sequentem diem transferri debet. Tamb. ait, post Missam solemnem Sabati Sancti dici posse Missam de Requiem de die obitus, quia ex usu solemnitas festi est die Paschatis; & ad summum etiam tempore Missæ Sabbati. Anniversaria solemnia incidentia in hujusmodi festis solemnioribus transferri debent, Gavant. p. 2. tit. 5. n. litt. X.

Dices, mortale est notabiliter addere vel demere orationes Missæ, igitur

Resp. Tamb. cit. n. 7. disparitatem esse, quia id sapit mutationem ritus, adeoque est mortale, si non excusat parvitas materiae; in varia-

tione autem Missæ non mutatur ritus, sed recitatur una Missa approbata pro alia approbata.

QUÆRES VI.

251 Quæ Rubrica Missalis sunt directivæ, & quæ præceptivæ?

V. Erricelli tr. 8. q. 5. n. 222. ait, cum Fagundez, folias illas Rubricas Missalis esse præceptivas, & obligare ad mortale, quæ spectant ad essentiam, aut quasi essentiam Sacrificii; ceteras vero esse consilia, & doctrinales instructiones. At

Resp. cum Marchino, quem sequitur Tambr. cit. c. 5. §. 1. omnes Rubricas esse directivas, quarum aliae sunt etiam præceptivæ, & illæ sunt, quæ continent aliquid, quod vel est alias ex jure aut legitima consuetudine sub mortali præceptum, vel quod ipsæ Rubricæ expressè sub mortali præcipiunt. In quibus est respectivè attendenda gravitas, vel levitas materiae, ac inadvertentia.

Hinc ait (Tamb.) Rubricæ de jejunio, de integritate Sacrificii, de præmittenda confessione, de loco celebrandi, de ara consecrata, de vestimentis, & instrumentis sacris, de materia sacramenti, & similibus, sunt præceptivæ, quia vel à jure naturæ, vel divino, vel Ecclesiastico præcipiuntur. E contra Rubricæ de orando ante, vel post Missam, de numero orationum, de servando officio primæ, vel secundæ classis, & similibus, sunt directivæ sine opere peccati mortalis, quia à nullo jure præcipiuntur. Harum autem transgressio mortalis esset, si fieret animo inducendi novum ritum vel cum scandalo, aut contemptu. Contemnere censetur, qui semper, aut ut plurimum illas non servat. Ita ille. Gav. p. 3. in appendice post tit. 10.

DE STIPENDIO.

252 Stipendium non accipitur ut pretium fructus spiritualis Missæ, nec ut pretium laboris intrinseci, qualis est ille, sine quo Missa ritè dici non potest, ut est labor in induendis sacris vestibus, aut in recitanda Missa longiori; quia sic committeretur simonia; sed justè accipitur, vel ut pretium sustentationis ipsius Sacerdotis, juxta illud: Qui Altari servit, de Altari & vivat: v. tom. 1. de usura, ver. octavo, ratione promissione: vel ut pretium laboris extrinseci, qui fuscipitur propter circumstantias extrinsecas, ut est obligatio celebrandi in loco distanti, tali tempore, &c. vel dicens Missam solemnem, seu cantatam.

Ind.